

Gill Sims

SESTERSTVO SOBOTŇAJŠIEHO SAUVIGNONU

Je čas naliať si čistého vína

Ljndeni

Sesterstvo sobotňajšieho sauvignonu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gill Sims

Sesterstvo sobotňajšieho sauvignonu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SESTERSTVO
SOBOTŇAJŠIEHO
SAUVIGNONU

Gill Sims

SESTERSTVO
SOBOTŇAJŠIEHO
SAUVIGNONU

Je čas naliať si čistého vína

Ljndeni

*Venujem Lynn, Mairi a Tanyi,
pôvodnému sesterstvu*

1

Claire zazvonil telefón, keď sa už asi pätnásť raz za týždeň hádala s Lucasom o tom, že jej je jedno, či sa paradajková omáčka POČÍTA do jeho piatich denných dávok zeleniny. Nie, NEMÔŽE si na tanieri nahradiť s láskou pripravenú zeleninu kečupom, NEMÔŽE! Lebo na tom TRVÁ a nemieni o tom ďalej diskutovať. Tabitha medzitým trepala o poníkoch, že poník je VŠETKO, po čom kedy túžila, a, samozrejme, že by sa o poníka určite starala, keby ho mala, a prosím, maminka, prosím, mohla by dostať poníka?

Claire pozrela na telefón, zatiaľ čo sa pokúšala oddane usmiať na svoje milované deti. Zhlboka sa nadýchla a nezakričala: „Samozrejme, že nemôžeš mať zasraného poníka. Vieš, koľko stoja, a presne to isté si o ‚starostlivosti‘ hovorila aj pri prekliatych morčatách, ktoré teraz ignoruješ, ty lenivá potvora!“ Namiesto toho dcére pokojne, racionálne a láskavo vysvetlila, aké vysoké výdavky a veľké záväzky poník predstavuje, nech by ho človek akokoľvek chcel – a ľúbil –, a že existuje veľký rozdiel medzi hraním sa s plyšovými poníkmi a starostlivosťou o skutočného, živého, kakajúceho, odfrkujúceho, hladného koňa. Na displeji jej mobilu sa objavila správa od Andrewa:

Prepáč, miláčik, stretnutie sa pretiahlo, musím vziať klienta na večeru, asi budem meškať, uvidíme sa, keď prídem. Ľúbim ťa xxxxx

Claire si povzdychla. Vedela, že Andrew pracuje veľmi tvrdo. Vedela, že nie je jeho chyba, že musí často pracovať dlho do noci alebo že pri práci chodí piť víno a večerať do pekných reštaurácií, zatiaľ čo ona sedí doma a dohaduje sa s jeho milovanými deťmi, aby zjedli brokolicu, a potom im sama pomáha s domácimi úlohami, kúpe ich a ukladá do postele. Niekedy však bolo ťažké necítiť odpor k tomu, že ona je vždy tá, kto sa stará o ich domáci život. Andrew sa sťažoval, aké je všetko stresujúce, ale to on jedol biftek *chateaubriand* s omáčkou *béarnaise*, a nie zemiakové čipsy pri seriáli *East Enders*. Andrew často protestoval, že by bol oveľa radšej doma a hádal sa s Tabithou a Lucasom o veľmi reálnej možnosti, že dostanú skorbut, ale Claire mala dakedy pocit, že sa to dosť ľahko hovorí, ak to v skutočnosti nemusíte robiť.

Pripomenula si však, ako vyčerpane Andrew vyzeral, keď sa konečne vrátil domov, a že sa takmer rozplakal, keď minulý rok zistil, že bude na nezrušiteľnej služobnej ceste práve na Lucasove narodeniny. Mala šťastie, že vďaka jeho dlhému pracovnému času mohla aspoň raz do týždňa vyzdvihnúť deti zo školy, večerať s nimi a podobne, namiesto toho, aby musela sama pracovať rovnako dlho. Claire sa striasla, lebo jej cherubíni opäť štebotali ako andulky, ktorým do krmiva niekto pridal speed.

„Mami, nemáš byť pri jedle na mobile!“ dovoľával sa spravodlivosti Lucas.

„Áno, mami, žiadne obrazovky pri stole! Nezabudni, že je to TVOJE pravidlo!“ pridala sa Tabitha. „Ak si na mobile ty, mala by si nám dovoliť pozeráť, čo chceme, na našich iPadoch. Si úplný pokrytec!“

„Po prvé,“ odvetila Claire, „ja vlastne nejem, však? Len vám dvom robím spoločnosť, kým sa najete. A po druhé, nie som ‚na mobile‘. Len som si čítala správu od ocka, to je všetko.“

„Čo píše?“ zaujímal sa Lucas.

„Len to, že sa zase zdrží.“

„ZASE?“ vzlykla Tabitha. „Veď on chodí vždy neskoro! Chcela som mu ukázať tabuľku, ktorú som urobila, o tom, prečo by som mala dostať poníka, že nebude príliš drahý, ako tvrdíš, mami, a ako určite budem mať čas starať sa oňho. Stavím sa, že ocko by to pochopil. Môžem zostať hore a ukázať mu ju?“

„Nie.“

„Ak zostane hore ona, zostanem hore aj ja,“ pridal sa Lucas, „inak to nie je fér! A ak ona dostane poníka, ja chcem nové plejko. A hru *Grand Theft Auto*.“

„Nikto nezostane hore. Nikto nedostane poníka. Nikto nedostane nové plejko. A po milióny raz – rozhodne NIKTO nedostane *GTA*. Ste príliš malí a nie je to pre vás vhodná hra!“

„Toby ju má!“

„Je mi jedno, čo má Toby. Zjedz večeru!“

„Emma má u babky poníka, môžem si teda kúpiť poníka k babke?“

„Babka žije v Londýne. V byte. Kde presne by si u nej mala poníka?“

„Môžem teda dostať *Call of Duty*?“

„PRESTAŇTE ROZPRÁVAŤ A ZJEDZTE VEČERU, PROSÍM!“

„To nie je fér, stále nám hovoríš, že pri večeri nesmieme mať iPad, lebo sa máme rozprávať, a teraz nám hovoríš, aby sme boli ticho, keď sa snažíme rozprávať!“

„Kristepane,“ zamrmlala si Claire popod nos, keď otvorila chladničku, aby zistila, čo si nájde pod zub na osamelú večeru a nebude na to treba veľa úsilia, lebo sa jej nezдалo, že by malo zmysel namáhať sa s prípravou lososových filetov, ktoré kúpila pre seba a Andrewa, keďže bude sama (deti považovali akúkoľvek formu ryby, ktorá nie je obalená v strúhanke, za jedovatú a dosť

sa ohradzovali už len voči chutným domácim rybím prstom, ktoré im pripravila, pričom trvali na tom, že majú radšej rozmrazenú verziu z obchodu). Deti sa za ňou naďalej hašterili. Biele víno začínalo vyzeráť ako celkom lákavá večera. Možno si dopraje iba malý pohárik.

„Ideš si dať víno, mami? Veď vieš, že víno sa nemá piť každý večer. V škole sme sa učili o alkoholových jednotkách. To je dosť veľký pohár vína – koľko jednotiek sa doň asi zmestí?“

„Stavím sa, že vám tí bastardi nepovedali, aké mimoriadne dobré je víno na nevnímanie detského skuvíňania, čo?“ zasomrala Claire.

„Všetko je studené. Nemám to rada studené, nechcem to studené!“

„Je to STUDENÉ, lebo si sa s tým štyridsať minút hrala na tanieri, kým si blábotala o poníkoch!“ vybuchla Claire. „Keby si zjedla večeru, hneď ako som ju pred teba položila na stôl, keď bola HORÚCA, nemala by čas vychladnúť! PROSTE TO ZJEDZ!“

„Nemala by si na nás kričať, mami.“

„Je to proti našim právam. Rovnako ako to, že nás nútiš jesť zeleninu. Naše telá patria iba nám a nemôžeš nás nútiť robiť veci, ktoré nechceme. Mohli by sme ťa nahlásiť.“

„Komu? Komu ma nahlásite za zločiny proti brokolici?“

„Sociálke,“ odvetil Lucas samolúbo. „V škole k nám prišla jedna pani a povedala, aby sme nikdy nikomu nedovolili nútiť nás robiť niečo, čo je nám nepríjemné. Tieto rybie prsty vo mne vyvolávajú nepríjemné pocity. Prečo si nemôžeme dať tie mrazené? A zo zeleniny mi je zle, to je ešte horšie ako nepríjemné.“

„Alebo by sme ju mohli nahlásiť organizácii UNICEF,“ ozvala sa Tabitha ochotne. „Pamätáš si to zhromaždenie, ktoré sme mali minulý týždeň o právach dieťaťa podľa OSN? O tom,

že máme právo na rešpekt a na to, aby si niekto vypočul náš názor? Čo myslíš, ako nahlásime maminu UNICEF-u? Lebo ja rozhodne nemám pocit, že by práve teraz rešpektovala moje názory!“

„Ach, DOR... DOKELU, to je úplný NEZMYSEL!“ vyhrkla Claire. „Zelenina a domáce rybie prsty nie sú v rozpore s právami dieťaťa podľa OSN ani to nie je záležitosť hodná sociálky. PRESTAŇTE vymýšľať a ZJEDZTE VEČERU!“

„Mohli by sme založiť petíciu,“ zamyslela sa Tabitha. „Babka by ju určite podpísala. Rovnako ako starká a starký. A mohli by sme požiadať o podpis aj susedov.“

„Ako vôbec vieš, čo je petícia?“ čudovala sa Claire.

„Videla som to v *EastEnders*,“ odvetila Tabitha.

„Nemáš dovolené pozeráť *EastEnders*,“ hnevala sa Claire.

„Starkí mi to dovoľia pozeráť, keď som u nich.“

„Aha, naozaj?“ zháčila sa Claire a pomyslela si, že by sa možno mala porozprávať s rodičmi o tom, čo považuje za vhodné relácie pre svoje deti. „Len jedzte. Nebudete ma nahlasovať sociálke, UNICEF-u ani rozbiehať petíciu o nespravodlivosti, že musíte jesť zeleninu, a dávať ju podpísať susedom. Nedovolím vám ani zavolať na detskú linku.“

„Čo je detská linka?“ spýtal sa Lucas.

„Bolo to telefónne číslo, na ktoré mohli deti zavolať, ak ich doma týrali a nemali sa na koho obrátiť,“ vysvetlila Claire chvatne, keď sa Lucasovi rozžiarili oči. „Myslím, že už neexistuje,“ dodala rýchlo. „Musel si naň zavolať z pevnej linky.“ Dobre si uvedomovala Lucasov aj Tabithin zmätok z účelu pevnej linky; jediný, čo ich zmiatlo viac, bolo, keď sa im pokúšala rozprávať o telefónnych búdkach a o tom, prečo existovali. Tabitha sa raz rozrehotala, keď sa prehrabávala v škatuli s Clairinými starými vecami a hľadala kúsok odevu na prezliekanie, pričom našla starý adresár. „Ale prečo si si sem musela zapísať telefónne čísla,

mami? Prečo si si ich jednoducho nezapísala do telefónu?“ Svet bez tabletov a smartfónov bol jej deťom úplne cudzí.

Lucas si zmučene povzdychol a zahľadel sa na svoj tanier. „Asi by som dokázal dojesť večeru, keby som pritom mohol byť na iPade,“ ponúkol riešenie.

Claire pozrela na hodinky. Vyhliadka, že večera s jej deťmi bude v tomto duchu pokračovať ďalších štyridsať minút, nebola veselá.

„Fajn. Vezmite si iPady. Nie, nevypnem rodičovskú kontrolu. Nie, nemôžete si nič kúpiť. Len si zapnite netflix alebo dačo také, dobre?“

Po troch hodinách, niekoľkých hádkach, polozaplavenej kúpeľni po sprchovaní detí a záverečnej hrozbe, že ak niektoré z nich ešte raz vyjde zo svojej izby, odpojí mu internet na dobu neurčitú, sa Claire napokon zrútila na pohovku. Andrew sa nevráti domov ešte aspoň hodinu, možno dve. Claire zvažovala, čo bude robiť. Potrebovala dokončiť niečo do práce, ale úprimne povedané, teraz bola taká psychicky vyčerpaná, že sotva dokázala sledovať dej seriálu *Koruna*.

A, samozrejme, ešte ju čakala špinavá bielizeň. Vždy bolo treba prať. Claire občas napadlo, že pranie by malo byť súčasťou manželského sľubu. „Beriete si, Claire, tohto muža za svojho zákonnitého manžela, v dobrom i zlom, v bohatstve i biede, s plnými košmi bielizne i horami šatstva na žehlenie, lebo keď si vyberie košelu zo zásuvky a bude mať pocit, že „čudne smrdí“, tak ju hodí do koša na špinavú bielizeň, pretože podľa neho očividne existuje čarovná víla, ktorá príde, vyperie, zloží a znovu odloží jeho oblečenie, a okrem toho aj žehlí, takže je absolútne v poriadku, aby si vybral inú košelu, lebo v tej, ktorú si práve obliekol, je mu „príteplo“, a, áno, samozrejme, že ju „mal na sebe“, takže ju nemôže vrátiť naspäť, hoci ju „mal na sebe“ iba tri minúty, a, prirodzene,

že vždy, keď ho požiadate, aby pomohol s praním, hoci je veľmi zaneprázdnený a dôležitý, ako vám nezabúda neustále pripomínať, ihneď sa z neho stane extrémne neschopný úbožiak, ktorý vás zavolá, aby vám položil nemožné a HLÚPE otázky, ktoré iba plytvajú vašim časom, takže budete mať pocit, že by ste to rýchlejšie urobili sama, a budete ho milovať a ctiť, kým vás smrť nerozdelí alebo kým ho nezadusíte kopou špinavých uterákov?“

Claire unavene triedila tmavú bielizeň od bielej a nadávala popod nos, keď zistila, že hodila do práčky celú hromadu čistej bielizne, ktorú deň predtým odniesla Lucasovi do izby, lebo sa neunúval upratať si ju, keď vtom zazvonil zvonček. Claire naďalej hrozivo šomrala, keď pochodovala k dverám, aby odbila svedkov Jehovových, chuligánov alebo kohokoľvek, kto má tú drzosť zazvoniť o deviatej večer na ich zvonček. Otvorila dvere s pripravenou tirádou a namiesto toho sa rozžiarila radosťou, lebo pred nimi stála Emily a oháňala sa fľašou.

„Ems! Čo tu robíš?“

„TETA EMILY!!!“ zrevali Lucas a Tabitha a zbehli po schodoch. „Môžeme zostať hore, keď je tu teta Emily?“

„Nie!“ vyštekla Claire.

„PROSÍM, teta Emily!“ prosíkala Tabitha.

„Áno, to nie je fér! Teta Emily je moja krstná mama. Určite by si mi mala dovoliť zostať hore,“ namietol Lucas.

„Dnes nie, deti!“ odvetila Emily veselo. „Je neskoro a ja som sa prišla porozprávať s vašou mamou. Čo keby som vás oboch rýchlo uložila späť do postele a nabudúce, keď prídem, si dáme maratón *Človeče, nehnevaj sa?* Čo poviete?“

Deti, ktoré by sa s Claire hádali ešte najmenej dvadsať minút, okamžite súhlasili s Emilinou ponukou a zamierili späť nahor do svojich izieb. O päť minút neskôr už bola Emily dole v kuchyni.

„Takže?“ ozvala sa Claire.

„Mám za sebou ďalšie posraté rande a opäť som z neho odišla skôr. Zdá sa, že sa to stáva zvykom,“ hlesla Emily. „Kde je vývrтка, Claire? Nie je v zásuvke.“

„Bože, neviem. Andrew ju asi premiestnil,“ vzdychla Claire, keď sa Emily začala prehrabávať v zásuvkách a potom víťazoslávne vybrala vývrtku a rýchlo otvorila fľašu – bolo to trochu kvalitnejšie víno, než na aké bola Claire zvyknutá, všimla si s potešením.

„Tak čo sa stalo?“ opýtala sa Claire a vytiahla dva poháre.

„Všetci muži sú prasce!“ vyhlásila Emily veselo. „Len dva poháre? Chápem to správne, že lady Di sa opäť nezúčastní?“

„Večera s klientom.“ Claire však s prekvapením zistila, že teraz, keď je tu Emily, jej ani trochu neprekáža, že Andrew je preč; vlastne bola skôr rada, lebo Andrewa ich priateľstvo zvyčajne dráždilo a nikdy sa nepreniesol cez to, ako raz v opitosti vyhlásil, že „v tomto manželstve sú traja“, čo viedlo k tomu, že ho Emily odvtedy prezývala lady Di. A to celej záležitosti veľmi nepomohlo.

„Ach. Zaneprázdnené a dôležité večere s klientmi.“ Emily múdro prikývla. „No aj tak by som radšej brala lady Di a jeho večere s klientmi namiesto ďalšieho večera v spoločnosti Edgara, ktorý ma najprv unudí svojimi rečami a potom sa na mňa vrhne.“

„Ďalší Edgar?“ opýtala sa Claire zdesene.

„Áno. Bože, aké sme boli v pätnástich naivné, Claire, keď ma Edgar Trewarren požiadal o tanec na vianočnom plese a len ma obchytkával nechutnými spotenými dlaňami. Vôbec sme netušili, koľko takých ako on sa potuluje po svete. Začínam si myslieť, že jediní slobodní muži sú teraz Edgarovia. Vlastne už len čakám, kedy sám Edgar Trewarren prejde pri pohľade na môj profil prstom doprava a pošle mi fotku svojho vtáka.“

„Neboj sa, je ženatý,“ utešovala ju Claire. „Vzal si nejakú veľmi jednoduchú ženu, nosí veľa oblečenia značky Boden.“

„Ako to vieš?“

„Andrew má veľa večerí s klientmi. Nudím sa. Sledujem ľudí na facebooku.“

„Musela si sa veľmi nudiť, keď si vypátrala Edgara Trewarrena!“

„Áno, nudila som sa. Už mi nezostal nik iný a chcela som vidieť, o koľko sa stal vekom neatraktívnejší. Odpoveď znie: o dosť.“

„Fuj.“ Emily sa striasla. „Chcela som povedať: ‚Ukáž mi ho‘, ale myslím, že ho nechcem vidieť. Tie spotené dlane ma stále prenasledujú v nočných morách. Zanechal spotené odtlačky na mojich obľúbených bordových taftových šatách! Vďaka bohu, že mi ich tvoja mama upravila zatváracími špendlíkmi príliš natesno na to, aby zanechal stopy potu aj niekde inde! Pozerala si si v poslednom čase profil niekoho zaujímavého?“

„Predsedníčka triedy Hattie má na facebooku zapnuté nastavenia súkromia, ale na twitteri si aktualizuje status podľa toho, v akej najnovšej veľmi dôležitej spoločnosti je akurát veľmi dôležitá. A sem-tam sledujem Mirandu Johnsonovú, ale o tom vieš. Som chorobne fascinovaná tým, aká je neznesiteľne samolúba s jej ratolesťami ako z hororu *Kukuríčné deti* a prácou ‚mamička na plný úväzok‘. Uvažujú o tom, že si zaobstarajú poníka, vieš? Väčšina ľudí je však nudná a má zamknutý profil, čo je jednoducho neslušné. Predpokladám, že Miranda to nespravila, lebo aktívne chce, aby všetci videli, aký je jej život samolúbo dokonaly. Rovnako ako v škole, keď na záchodoch spravila obrovskú scénu, že je tučná, lebo si myslela, že na sebe zazrela trochu celulitídy, a všetci sa museli zhromaždiť a ubezpečiť ju, že nie je. Tá prekliata mrcha vedela, že je dokonalá, len chcela, aby sa všetci ostatní cítili menejcenní. Niežeby som bola stále zatrpknutá alebo čo,“ povzdychla si Claire.

„Ach nie, ani ja!“ zasmiala sa Emily. „Úplne som jej odpustila, že sa na plese na svätého Vavrinca bozkávala s Petrom Walkerom.“

Úplne. Samozrejme, že sa nikdy netrápim myšlienkami, že keby sme nepili vodku z plechoviek koly na záchodoch, možno by sa k nemu Miranda nedostala prvá a potom by sme s Petrom boli detskej lásky, vydala by som sa zaňho a teraz by som žila na farme so šiestimi deťmi a stádom kôz.“

„Kôz?“

„Áno, kôz. *Heidi* bola veľmi dôležitou súčasťou môjho detstva!“

„Prečo hovoríš o kozách?“ dožadovala sa odpovede Tabitha, ktorá sa nečujne vkradla do miestnosti. Claire dúfala, že tam nestála pridlho, kým si ju všimli.

„DO POSTELE!“ skríkla Emily autoritatívne, skôr ako Claire stihla zareagovať. „Inak nebudeš môcť hrať *Človeče, nehnevaj sa* s Lucasom a so mnou! A to platí aj v prípade, ak ťa tu dnes večer ešte raz uvidím.“

Na Clairin údiv si Tabitha len mučenícky povzdychla a so smutným: „Dobre, dobrú noc, teta Emily, dobrú noc, mami,“ sa odvliekla späť do postele.

„Ako to robíš?“ čudovala sa Claire. „Nebyť teba, hádala by sa so mnou o pití vody, príšerách pod posteľou a naozaj dôležitých veciach, ktoré má na srdci, najmenej polhodinu!“

„Je to pre ňu nové. Nie som jej matka, takže nie je ani zďaleka taká zábava liezť mi na nervy. A teraz sa prestaňme baviť o mojom posratom milostnom živote a o tom, že Miranda je stále prvotriedna mrcha. Čo máš nové ty? Mám pocit, akoby sme sa nevideli celú večnosť!“

O dve hodiny neskôr, po tom, čo spolu napravili svet, si Claire poriadne zanadávala na rôzne Andrewove nedostatky, Emily si zanariekala nad tým, že pravdepodobne zomrie sama v pivnici obklopená sedemnástimi mačkami, ktoré si adoptuje, aby jej robili spoločnosť v osamelej starobe („Máš krásny byt, nebudeš

žiť v suteréne,“ utešovala ju Claire), a po obnovení ich dohody, že ak Andrew zomrie prvý a Emily bude stále slobodná, budú mať spoločnú domácnosť ako v mini rekonštrukcii seriálu *The Golden Girls*, sa Claire cítila o niečo lepšie, keď počula Andrewov kľúč zaštrkotať v zámke. Niekedy si človek potreboval len zanádať a dostať veci zo seba. Andrew bol síce kretén, ale bol to jej kretén a tešilo ju, že je konečne doma.

„To je signál pre mňa, aby som odišla, kým sa lady Di nerozčúli,“ zachichotala sa Emily. Claire si narýchlo prešla rukou po vlasoch, aby sa ich pokúsila upraviť, a skontrolovala, či nemá okolo úst stopy od červeného vína pripomínajúce krv, a spolu mu vyšli v ústrety do predsieni.

„Ahoj, zlatko!“ pozdravila ho veselo.

Andrew sa prehrabával poštou. „Ahoj,“ zavrčal, roztrhal obálky a odhodil ich nabok.

„Čau, Andrew!“ usmiala sa naňho Emily.

„Emily.“ Prekvapene zdvihol zrak. „Čo tu robíš? Claire nespomínala, že prídeš.“

„Prekvapenie! Len som sa tu zastavila cestou domov z ďalšieho hrozného rande.“

„Čo si robila na rande?“ Andrew sa zatváril patrične prekvapene.

„Andrew!“ zahriakla ho Claire. „Nebud' taký neslušný!“

„Dobre, dobre, prepáč, Emily! Kriste, toto je všetko nevyžiadaná pošta!“ Andrew vzdychol, pozbieral obálky a letáky a zamieril do kuchyne, aby ich vyhodil do koša.

Claire sa narýchlo rozlúčila s Emily, ospravedlnila sa za Andrewovu hrubosť a nasledovala ho do kuchyne, aby vybrala kôpku obálok z odpadkového koša a hodila ich do koša na papier.

„Miláčik, prosím ťa, skús si zapamätať, že papier sa dá recyklovať a nepatrí do koša na komunál.“

„Áno, áno, prepáč! Musíme zachrániť planétu, inak ma budú deti otravovať s ľadovými medvedmi. Vďaka bohu, že ťa mám, Claire. Nikdy sa neviem zorientovať v tej prekliatej recyklácii a v tom, čo patrí do ktorého koša.“

„Dáš si niečo na jedenie?“

„Nie, hovoril som ti, bol som s klientom, mal som nechutne bohatú večeru. Vieš, ako to chodí – radi naplno využívajú to, že za nich platím, ale nechcú vyzeráť nenásytne, keď si objedajú kaviár a biftek a ja si dám šalát, takže si musím dať niečo výdatné aj ja. Asi ma bude celú noc bolieť brucho, doriti.“

„Chudáčik,“ poznamenala Claire sarkasticky. „Musí to byť pre teba strašne ťažké!“

„Vlastne je. Nie je to žiadna zábava, Claire, je to práca a som úplne zničený.“

„To ti verím, máš za sebou dlhý deň.“ Keďže Claire sa na Andrewa posťažovala Emily, teraz k nemu cítila oveľa väčšie sympatie ako zvyčajne. „Čo si mal? Paštétu z husacej pečene a *filet mignon*?“

„Vlastne som mal údeného lososa a jahňacie rebierka. Musím povedať, že to bolo veľmi dobré. Ale áno, mám za sebou dlhý deň a teraz som vyčerpaný, ani nevieš ako.“

Clairin súcit mierne opadol, keď si uvedomila kontrast medzi svojou a Andrewovou večerou, a nepomohlo tomu ani konštatovanie, že nemôže pochopiť, čo je pravá únava.

„Bože. Chápeš, že to musí byť úmorné, sedieť tam a jesť. Vieš, čo som večerala ja? Studené zvyšky rybieh prstov a brokolice, za ktoré sa mi tvoje deti vyhrážali, že ma nahlásia UNICEF-u, lebo som im kázala zjesť ich. Nie si jediný človek, ktorý tvrdo pracuje, vieš? Aj ja som celý deň v práci, a keď prídem domov, musím sa venovať deťom, domácim úlohám, povinnosťam a všetkému ostatnému. A potom prídeš domov ty a hovoríš mi, aké vyčerpávajúce je piť a jesť, a ani sa neobťažuješ opýtať na môj deň.“